

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	1
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ.....	6
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ.....	9
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	12
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	13
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	16
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	20
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	22
PYTANIA PRAWNE DO IZBY WOJSKOWEJ.....	24
UCHWAŁA IZBY WOJSKOWEJ.....	25
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ.....	26

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 95/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy «nieruchomość wspólna», o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm.) składać się może z nieruchomości gruntowej, na której posadowiono budynek z wyodrębnionymi lokalami i nieruchomości gruntowej sąsiedniej, dla której prowadzona jest odrębna księga wieczysta, nawet wówczas gdy taka własność nieruchomości sąsiedniej nie została ujawniona w księgach wieczystych prowadzonych dla tej nieruchomości i nieruchomości lokalowych, a jeżeli tak to czy w skład takiej nieruchomości wspólnej wchodzić może jedynie udział we współwłasności nieruchomości sąsiedniej?»

III CZP 96/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy emerytowi wojskowemu, który zachował uprawnienie do kwatery stałej przydzielonej mu w trakcie trwania małżeństwa przy uwzględnieniu małżonka przy ustalaniu przysługującej powierzchni mieszkalnej – służy roszczenie o eksmisję byłego małżonka z tej kwatery w oparciu o art. 58 § 2 k.r.o.?”

III CZP 97/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy prawomocny wyrok oddalający z powodu przedawnienia powództwo o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość wiąże sąd w rozumieniu art. 365 k.p.c. co do szkód ujawnionych po wejściu w życie art. 442¹ k.c.

a w razie udzielenia odpowiedzi negatywnej

czy ujawnienie nowej szkody i wystąpienie z roszczeniem podlegającym przedawnieniu w oparciu o art. 442 k.c. wyklucza w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. z dnia 9 maja 2007 r. Nr 80, poz. 538) zastosowanie art. 442¹ k.c.?”

III CZP 98/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego we Wrocławiu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy osoba podpisana na wekslu *in blanco*, która nie była w posiadaniu tego dokumentu w chwili jego zaginięcia, może na podstawie art. 96 Prawa wekslowego żądać umorzenia weksla?”

III CZP 99/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy wskazaną w przepisie art. 691 § 1 k.c. przesłankę faktycznego wspólnego pożycia, niezbędną do wstąpienia w stosunek najmu po zmarłym najemcy, należy utożsamiać jedynie z pożyciem «jak małżonkowie», czy też możliwym jest uznanie ww. przesłanki za spełnioną gdy osobę, domagającą się ustalenia wstąpienia w

stosunek najmu łączyła ze zmarłym najemcą trwała więź gospodar-
cza i uczuciowa?”

III CZP 100/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione
do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy sąd rejestrowy dokonując wpisu z urzędu do rejestru
dłużników niewypłacalnych osoby fizycznej wykonującej działal-
ność gospodarczą na podstawie art. 55 pkt 1 ustawy z dnia 20
sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym w oparciu o pra-
womocne postanowienie o oddaleniu wniosku o ogłoszeniu upa-
dłości dłużnika z tego powodu, że jego majątek nie wystarcza nawet
na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego powinien
wziąć pod uwagę, w ramach badania w trybie art. 23 ust. 2 ustawy o
Krajowym Rejestrze Sądowym okoliczność, że przed dokonaniem
wpisu sytuacja dłużnika uległa zmianie w ten sposób, iż w następ-
stwie późniejszego ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację
majątku upadłego i umorzenia w postanowieniu o zakończeniu po-
stępowania upadłości długów, które nie zostały zaspokojone w po-
stępowaniu upadłościowym na podstawie art. 369 ustawy z dnia 28
lutego 2003 r. prawa upadłościowego i naprawczego podlegająca
wpisowi do rejestru dłużników niewypłacalnych osoba fizyczna wy-
konująca działalność gospodarczą przestała być dłużnikiem?”

III CZP 101/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawi-
one do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku hipoteki przymusowej łącznej wpisanej z
urzędu w wielu księgach wieczystych dopuszczalnym jest utrzyma-

nie w mocy wpisu hipoteki łącznej jedynie w części ksiąg, jeżeli po rozpoznaniu i prawomocnym wykreśleniu tej hipoteki z pozostałych ksiąg, na etapie postępowania apelacyjnego, nastąpiła zmiana okoliczności polegająca na uchyleniu prawomocnego orzeczenia stanowiącego podstawę wykreślonego wpisu?”

III CZP 102/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia, mającego taki charakter już w chwili spełnienia, staje się wymagalne od tej chwili czy też roszczenie to staje się wymagalne z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania?”

III CZP 103/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gliwicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku, gdy w skład majątku wspólnego wchodzi prawo własności nieruchomości obciążonej hipoteką zabezpieczającą wierzytelność z tytułu kredytu zaciągniętego solidarnie przez oboje małżonków w czasie trwania ustroju wspólności majątkowej, a do spłaty kredytu zobowiązany jest nie tylko rzeczowo małżonek, któremu przyznano nieruchomość, ale zobowiązani są też nadal solidarnie i osobiście oboje byli małżonkowie, wartość podlegającego podziałowi prawa powinna odpowiadać aktualnej wartości rynkowej tegoż prawa, nie pomniejszonej o niespłacony kredyt, a jeśli tak, to czy uczestnikiem postępowania winien być bank – kredytodawca?”

III CZP 104/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Sieradzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy należności alimentacyjne zgłoszone do uczestnictwa w podziale sumy uzyskanej z egzekucji z nieruchomości w trybie art. 1036 k.p.c. podlegają zaspokojeniu w kategorii drugiej (art. 1025 § 1 pkt 2 k.p.c.) czy też dziesiątej (art. 1025 § 1 pkt 10 k.p.c.)?”

III CZP 105/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 132 § 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535) stanowiący, że syndyk, nadzorca sądowy albo zarządca nie ponosi opłat sądowych, ma również zastosowanie do roszczeń przewidzianych w art. 134 tej ustawy?”

III CZP 106/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest obciążenie nieruchomości wspólnej w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 z późn. zm.) służebnością gruntową polegającą na prawie wyłącznego korzystania z ogródka przydomowego na rzecz każdorazowego właściciela lokalu stanowiącego odrębną nieruchomość, z własnością którego związany jest udział we współwłasności przedmiotowej nieruchomości wspólnej?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 49/09 – z dnia 4 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy na wydane na podstawie art. 396 k.p.c. postanowienie o wstrzymaniu wykonania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia przysługuje zażalenie?”

postanowiono przejść sprawę do rozpoznania.

nowa sygnatura I CZ 83/09

III CZP 52/09 – z dnia 4 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

Wykreślenie spółki jawnej z rejestru przedsiębiorców nie wyłącza nadania na podstawie art. 778¹ k.p.c. tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko spółce klauzuli wykonalności przeciwko współnikowi ponoszącemu odpowiedzialność za zobowiązania wymienione w tytule egzekucyjnym.

III CZP 55/09 – z dnia 4 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie:

„Czy «dokonanie zabezpieczenia roszczenia pieniężnego» w rozumieniu art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 133, poz. 882 ze zm.) w aktualnym – to jest ustalonym ustawą z dnia 24 maja 2007 r. o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 112, poz. 769) – brzmieniu, oznacza wyłącznie sytuację, gdy doszło do faktycznego wykonania orzeczenia o za-

bezpieczeniu przez komornika, czy też przesłanka ta jest spełniona również wtedy, gdy na skutek podjętych przez komornika czynności obowiązany zabezpieczył roszczenie pieniężne przez złożenie odpowiedniej sumy do depozytu sądowego stosownie do art. 479^{19a} k.p.c., zaś postępowanie o dokonanie zabezpieczenia zostało umorzony na wniosek uprawnionego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 62/09 – z dnia 4 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

Przepis art. 667 § 2 k.c. ma odpowiednie zastosowanie do dzierżawy (art. 694 k.c.).

III CZP 64/09 – z dnia 4 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu:

„Czy niedołączenie przez pozwanego ubezpieczyciela do sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym odpisu dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych sporządzonych w związku z likwidacją szkody i dołączonych do sprzeciwu dla doręczenia ich powodowi, stanowi brak formalny sprzeciwu uniemożliwiający nadanie mu biegu?”

postanowiono przejąć sprawę do rozpoznania.

nowa sygnatura IV CZ 79/09

III CZP 59/09 – z dnia 9 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach

Wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wpis osoby fizycznej, będącej płatnikiem składek na ubezpieczenie społeczne, do rejestru dłużników niewypłacalnych, złożony na podstawie art.

56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.), jest wolny od opłaty sądowej.

III CZP 57/09 – z dnia 17 września 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Żądanie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autor-skimi lub prawami pokrewnymi udzielenia na podstawie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach po-krewnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) infor-macji niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią opłat, określonych w art. 20 ust. 1 pkt 2, podlega rozpoznaniu w postępowaniu procesowym.

III CZP 50/09 – z dnia 23 września 2009 r. w składzie 3 sędziów
na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach

Powaga rzeczy osądzonej wyroku oddalającego powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wyłącza możli-wość ponownego wytoczenia takiego powództwa, jeżeli jego pod-stawę stanowi zarzut, który był już przytoczony w pozwie we wcze-śniejszej sprawie.

III CZP 41/09 – z dnia 29 września 2009 r. w składzie 7 sędziów
na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich

Przepisy art. 629 i 632 § 2 k.c. mogą mieć zastosowanie w dro-dze analogii do umowy o roboty budowlane.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CSK 524/08 – wyrok z dnia 16 kwietnia 2009 r.

1. Jeżeli wadliwa decyzja administracyjna zapadła przed wejściem w życie Konstytucji, odszkodowanie należne na podstawie art. 160 § 1 k.p.a. nie obejmuje korzyści utraconych wskutek jej wydania, choćby ich utrata nastąpiła po wejściu w życie Konstytucji.

2. Jeżeli odszkodowanie ustalone według cen z chwili wyrokowania jest wyższe od odszkodowania należnego we wcześniejszym terminie płatności i żądanych od niego odsetek za okres od tego terminu do chwili wyrokowania, zasądzenie, oprócz odsetek za opóźnienie od daty wyrokowania, żądanych uprzednio odsetek prowadzioby do kompensaty uszczerbku pokrytego już przez kwotę odszkodowania ustalonego zgodnie z zasadą przewidzianą w art. 363 § 2 k.c.

III CSK 298/08 – wyrok z dnia 17 kwietnia 2009 r.

Wniesienie pozwu z żądaniem zapłaty zachowku przerywa bieg przedawnienia całego roszczenia, nawet jeżeli kwota zachowku okaże się wyższa od żądanej w pozwie.

II CSK 622/08 – wyrok z dnia 29 kwietnia 2009 r.

Prawomocny wyrok sądu stwierdzający, że jest prawdziwe oświadczenie lustracyjne, iż określona osoba nie pracowała, nie pełniła służby ani nie była świadomym i tajnym współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu „ustawy lustracyjnej z 1997 r.” wiąże sąd w sprawie o ochronę dóbr osobistych tej osoby.

I CZ 22/09 – postanowienie z dnia 20 maja 2009 r.

Zgodę na zmianę wierzyciela i wpisu tej zmiany w księdze wieczystej, w następstwie przeniesienia hipoteki związane ze zbyciem wierzytelności bankowej wyraża właściciel nieruchomości (upadły), a nie zarządca masy upadłości. Czynność ta nie dotyczy masy upadłości, lecz długu nie wchodzącego do masy upadłości (art. 61 i 139 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze – Dz. U. Nr 60, poz. 535 ze zm.).

I CSK 379/08 – wyrok z dnia 20 maja 2009 r.

Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją RP przepisu uchylającego wcześniej obowiązujący przepis, wywołuje skutek *ex tunc*, co oznacza, że przepis uchylony „odzyskuje” moc prawną ze skutkiem *ex tunc* w chwili ogłoszenia orzeczenia w organie promulgacyjnym.

I CSK 538/08 – postanowienie z dnia 24 czerwca 2009 r.

Zażalenie na postanowienie w przedmiocie uznania wyroku sądu polubownego wydanego za granicą podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym.

III CZP 42/09 – postanowienie z dnia 25 czerwca 2009 r.

Jeżeli na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. Nr 32, poz. 159 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 25 lipca 1972 r. określono – należący do jednego właściciela lokalu – udział w użytkowaniu wieczystym gruntu w innej wielkości niż udział we własności części wspólnych budynku, to w razie przekształcenia tego użytko-

wania wieczystego w prawo własności nieruchomości (ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. – Dz. U. z 2007 r. Nr 51, poz. 1371) udział właściciela lokalu w nieruchomości wspólnej odpowiada udziałowi w użytkowaniu wieczystym.

III CZP 45/09 – postanowienie z dnia 9 lipca 2009 r.

Samorządowe kolegium odwoławcze jest jednostką organizacyjną Skarbu Państwa w sprawie o wynagrodzenie szkody wyrządzonej decyzją wydaną przez to kolegium (art. 287 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2007 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 25/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Świdnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy skargi skazanych w oparciu o treść art. 6 § 2 k.k.w. albo zaskarżenie przez skazanego w trybie art. 7 k.k.w. decyzji wydanych przez organy wymienione w art. 2 pkt 3 - 6 i 10 k.k.w. są środkami odwoławczymi w rozumieniu działu IX Kodeksu postępowania karnego i tym samym czy w oparciu o treść art. 1 § 2 k.k.w. należy stosować odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego?

Czy w przypadku uznania, że sprawy te, a rozpoznawane przez sąd w myśl art. 7 k.k.kw. jednak nie należą do środków odwoławczych w rozumieniu Kodeksu postępowania karnego to czy mimo to można stosować zasady w nim zawarte, czy też obowiązują tylko zasady opisane w Kodeksie karnym wykonawczym, dotyczy to szczególnie treści art. 3 § 2 k.k.w.?”

I KZP 26/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Świdnicy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy podstawą do obligatoryjnego zarządzenia warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności (art. 75 § 1 k.k.) może być skazanie na karę łączną pozbawienia wolności, wydaną w trybie art. 87 k.k. w przypadku gdy podobne przestępstwo umyślne, będące podstawą zarządzenia, wchodzące w skład tej kary łącznej, zagrożone jest jedynie karą ograniczenia wolności?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 7/09 – z dnia 23 września 2009 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Zgodnie z art. 5 § 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158) podstawą uprawnienia notariusza do pobrania wynagrodzenia od stron za dokonanie czynności notarialnej jest umowa ze stronami czynności. Przepis ten nie wyłącza możliwości zawarcia umowy o dokonanie czynności notarialnej bez wynagrodzenia.

I KZP 10/09 – z dnia 23 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu:

„Czy pojęcie «znaczna ilość» środków odurzających lub substancji psychotropowych, użyte w przepisach art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 3 oraz w art. 62 ust. 2 obowiązującej aktualnie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, obejmuje swoim zakresem znaczeniowym ilość substancji psychoaktywnej wystarczającej do wytworzenia takiej liczby minimalnych porcji, która umożliwi odurzenie jednorazowo kilkudziesięciu osób, kilkuset, kilku tysięcy, kilkunastu tysięcy, czy też kilkudziesięciu tysięcy osób oraz czy ustalenie, że ilość tych środków lub substancji jest «znaczna», odnosi się wyłącznie do wielkości wagowej, czy też ustalenie tej wielkości – w rozumieniu wyżej wymienionych przepisów ustawy – warunkowane jest nadto rodzajem tych środków lub substancji (tzw. narkotyki «twarde» lub «miękkie») oraz ich przeznaczeniem (na cele własne, w celu wprowadzenia do obrotu, w celu udzielania innym osobom)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 15/09 – z dnia 23 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku:

„Czy zakres znamienia «kto nie stosuje się do znaku» określonego w art. 92 § 1 k.w. obejmuje również postój pojazdu w strefie płatnego parkowania oznakowanej znakami D-44 «strefa parkowania» określonym w § 58 ust. 4 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.), bez uiszczenia opłaty?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 18/09 – z dnia 23 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy przepis art. 105 § 2 k.k. obejmuje swoim zakresem przestępstwa umyślne kwalifikowane przez nieumyślne następstwa, określone w art. 158 § 2 i art. 158 § 3 k.k.?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 12/09 – z dnia 30 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie:

„Czy w sytuacji, gdy wobec skazanego orzeczono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, przy czym wszystkie przestępstwa, za które orzeczono wskazane kary pozostają w realnym zbiegu (art. 85 k.k.) lecz z uwagi na brak warunków z art. 69 k.k. nie jest możliwe orzeczenie jednej kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania obejmującej wszystkie te kary («bezwzględne» i «wa-

runkowe»), dopuszczalne jest w ramach wyroku łącznego połączenie jedynie kar pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania przy jednoczesnym pozostawieniu «bez połączenia» kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 13/09 – z dnia 30 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Radomiu:

„Czy dopuszczalne jest w oparciu o treść § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie sposobu postępowania z protokołami przesłuchań i innymi dokumentami lub przedmiotami, na które rozciąga się obowiązek zachowania tajemnicy państwowej, służbowej albo związanej z wykonywaniem zawodu lub funkcji (Dz. U. Nr 108, poz. 1023 z 2003 r. ze zm.) w związku z art. 332 § 1 pkt 1 k.p.k. określenie w akcie oskarżenia imienia i nazwiska oskarżonego oraz innych danych o jego osobie poprzez odesłanie do dokumentów objętych klauzulą tajności?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 16/09 – z dnia 30 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej:

„Czy za nieprzebywanie strony pod wskazanym przez siebie adresem można uważać pobyt strony w zakładzie karnym lub areszcie śledczym?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 407/08 – wyrok z dnia 6 maja 2009 r.

1. Wykonanie kary nie stoi na przeszkodzie wniesieniu kasacji na niekorzyść skazanego. W takim wypadku jedynym ograniczeniem jest, określony w art. 524 § 3 k.p.k., a w sprawach o wykroczenie – w art. 110 § 2 k.p.s.w., termin 6-miesięczny.

2. Czyn stypizowany w art. 224 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416 ze zm.) stanowi występpek.

IV KK 459/08 – wyrok z dnia 18 maja 2009 r.

1. Upoważnienie do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k., musi wynikać z ustawy, na podstawie której prowadzone jest postępowanie, zatem takiego upoważnienia nie może kreować akt rangi podustawowej, jakim jest rozporządzenie ministra.

2. Artykuł 75 § 2 k.p.a. ma zastosowanie – to jest stwarza uprawnienie dla organu administracji państwowej do uprzedzenia o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie (oświadczenie) – wtedy, gdy strona dąży do tego, aby jej zeznanie (oświadczenie) zastąpiło zaświadczenie organu.

II KK 334/08 – wyrok z dnia 28 maja 2009 r.

1. Postanowienia § 17 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 30 grudnia 2002 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz. U. Nr 14, poz. 144 ze zm.), przyznające strażnikom gminnym (miejskim) inne niż przewidziane w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r.

Nr 58, poz. 515 ze zm.) uprawnienia z zakresu kontroli ruchu drogowego, zostały wydane z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego. Brak normy ustawowej, na podstawie której strażnicy gminni (miejscy) byliby upoważnieni do sprawowania kontroli drogowej w zakresie stwierdzania przekroczenia przez kierujących pojazdami dozwolonej prędkości powoduje, że nie posiadają oni także, wynikającego z art. 17 § 3 k.p.s.w., uprawnienia oskarżyciela publicznego. Uprawnienie to przysługuje bowiem strażom gminnym (miejskim) tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania ujawniły wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie.

2. Sąd nie posiada uprawnienia do generalnego zakwestionowania mocy wiążącej rozporządzenia wykonawczego, ale w razie stwierdzenia przekroczenia przez to rozporządzenie granic ustawowego upoważnienia, może odmówić jego zastosowania w konkretnej sprawie.

IV KK 145/09 – wyrok z dnia 18 czerwca 2009 r.

Zakaz wynikający z art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, a więc także, określonego w art. 72 § 2 k.k.

II KK 36/09 – postanowienie z dnia 5 sierpnia 2009 r.

1. Zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść oznacza, że ani w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym, jego sytuacja nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w sferze ustaleń faktycznych powodujących, lub tylko mogących powodować, negatywne skutki w sytuacji

prawnej oskarżonego.

2. Ocena co do tego, czy zmiana przez sąd *ad quem* ustalenia dotyczącego czasu (miejsca) zawarcia przez współoskarżonych porozumienia przestępnego albo ustalenia dotyczącego czasu (miejsca) przekazania przez jednego ze sprawców szczegółów planu działania przestępnego drugiemu ze sprawców narusza zakaz *reformationis in peius*, powinna być dokonywana na tle niepowtarzalnych realiów konkretnej sprawy.

V KK 34/09 – postanowienie z dnia 12 sierpnia 2009 r.

Warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie, jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. Odbiega od takiego modelu zachowania wykonywanie manewru skrętu w lewo, bez upewnienia się, czy nie spowoduje on zajechania drogi także pojazdowi jadącemu z tyłu. Zaniedbanie takiego upewnienia się o braku zagrożenia przy wykonywaniu skrętu w lewo oznacza niezachowanie szczególnej ostrożności, jako warunku prawidłowego wykonania manewru zmiany kierunku jazdy, określonego w art. 22 ust. 1 prawa o ruchu drogowym, a tym samym naruszenie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

KSP 13/09 – postanowienie z dnia 2 września 2009 r.

Sądem właściwym do rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przygotowawczego jest sąd wyższego rzędu nad sądem, powołanym do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji (art. 4 ust. 5 i art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm., w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I PZP 4/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Sieradzu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy nadal jest aktualny pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 1991 r., sygn. akt I PZP 13/91, że pracownik, który nie żądał odszkodowania (lub przywrócenia do pracy) w postępowaniu sądowym na podstawie art. 56 k.p., może dochodzić sprostowania świadectwa pracy w trybie art. 97 § 2¹ k.p.?”

II PZP 11/09

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku z/s w Gdyni przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy zachodzi nieważność postępowania w sytuacji, gdy pierwotnie sąd prowadził sprawy w składzie 1 sędziego i 2 ławników (art. 47 § 2 pkt 1 lit. a k.p.c.) o dochodzenie w jednym postępowaniu (art. 191 i 193 § 1 k.p.c.) roszczenie ze stosunku pracy, a następnie wyłączył do odrębnego rozpoznania roszczenia, co do których według generalnej zasady (art. 47 § 1 k.p.c.) w pierwszej instancji właściwym jest sąd w składzie 1 sędziego i to postępowanie w dalszym ciągu prowadził i wydał wyrok w składzie 1 sędziego?”

III SZP 2/09

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 10 i 11 ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne, ustawy Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o systemie oceny zgodności (Dz. U. Nr 21, poz. 124) dopuszczalne jest zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w brzmieniu sprzed nowelizacji do czynu popełnionego w 2006 r. i objętego postępowaniem administracyjnym wszczętym 14 września 2007 r.?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II UZP 5/09 – z dnia 2 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Okres pozostawania duchownym przed dniem 1 lipca 1989 r. nie jest okresem składkowym (art. 6 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) jeżeli po tej dacie nie były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne osób duchownych z powodu niepodlegania temu ubezpieczeniu.

II UZP 6/09 – z dnia 2 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy (art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 4, poz. 74 ze zm.).

II UZP 7/09 – z dnia 2 września 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

Ustanie „poprzedniej niezdolności do pracy” (art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego zgłoszonego w razie choroby i macierzyństwa – tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) ozna-

cza ustanie niezdolności do pracy, w znaczeniu medycznym.

Odmówiono udzielenia odpowiedzi na pytania przedstawione w pkt. 2 i 3 postanowienia Sądu Okręgowego, tj.:

„2. Czy niezdolność do pracy spowodowana «tą samą chorobą» w rozumieniu art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej oznacza ostatnią chorobę powodującą niezdolność do pracy przed przerwą, czy też jakąkolwiek chorobę powodującą niezdolność do pracy z dotychczasowego okresu zasiłkowego?

3. Czy zasada wliczania okresów poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą przewidziana art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej dotyczy jednej, czy i kolejnych przerw w niezdolności do pracy?»

I UZP 5/09 – z dnia 10 września 2009 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Niewypłacone pracownikowi wynagrodzenie za pracę nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

I UZP 6/09 – z dnia 10 września 2009 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydzieści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury (art. 53 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 tej ustawy).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY WOJSKOWEJ

WZP 1/09

Pytanie prawne Wojskowego Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przepis art. 306 § 1 k.p.k. przyznający uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie o umorzeniu śledztwa wyłącznie stronom postępowania przygotowawczego stanowi *lex specialis* w stosunku do normy wyrażonej w treści przepisu art. 459 § 3 k.p.k., zgodnie z którą zażalenie przysługuje stronom, a także osobie, której postanowienie bezpośrednio dotyczy, chyba że ustawa stanowi inaczej i wyłącza możliwość zaskarżenia tej decyzji procesowej przez osobę podejrzaną w sytuacji, gdy wskazanym powodem umorzenia śledztwa znajdującym się formalnie w fazie *in rem*, wobec prawomocnego zarządzenia prezesa sądu dyscyplinarnego o odmowie przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, jest przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., a opis czynu zawiera stopień wojskowy, imię i nazwisko oraz funkcję tej osoby?”

postanowiono przejąć sprawę do rozpoznania.

nowa sygnatura WZ 29/09

WZP 2/09

Pytanie prawne Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przestępstwo nieumyślne (np. określone w art. 177 § 1 k.k.), w wyniku którego pokrzywdzonym jest żołnierz, stanowi

„przestępstwo popełnione przeciwko innemu żołnierzowi” w rozumieniu art. 647 § 1 pkt 1 lit. b k.p.k.?”

UCHWAŁA IZBY WOJSKOWEJ

WZP 2/09 – z dnia 18 sierpnia 2009 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu

W rozumieniu art. 647 § 1 pkt 1 lit. b k.p.k. przestępstwo „przeciwko innemu żołnierzowi”, to przestępstwo przeciwko osobie pełniącej czynną służbę wojskową (art. 115 § 17 k.k.), a zatem takie, które godzi w dobro ściśle osobiste pokrzywdzonego, w szczególności w życie, zdrowie, nietykalność cielesną, cześć lub wolność, przy czym obojętne jest, czy dobro to stanowi wyłączny przedmiot ochrony, czy jeden z wielu, również uboczny.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WA 21/09 – wyrok z dnia 9 lipca 2009 r.

Sporządzenie przez żołnierza jako funkcjonariusza publicznego protokołu odbioru prac końcowych przez strony umowy w sprawach zamówień publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 664 ze zm.), jest wystawieniem przez niego dokumentu, jaki ma na uwadze art. 115 § 14 k.k., natomiast podanie w nim, że wskazane prace zostały wykonane, gdy w rzeczywistości nie zostały zrealizowane, poświadczeniem nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 271 § 1 k.k.

WSP 1/09 – postanowienie z dnia 21 lipca 2009 r.

1. Przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843), w brzmieniu określonym ustawą nowelizującą z dnia 20 lutego 2009 r. (Dz. U. Nr 61, poz. 498), mają zastosowanie również do stanów zaistniałych przed wejściem w życie tej noweli, o ile postępowanie toczyło się również w dniu wejścia w życie znowelizowanych przepisów ustawy o skardze (art. 5 ust. 1).

2. Sędziemu, wobec którego prokurator wystąpił do sądu dyscyplinarnego z wnioskiem o wydanie zezwolenia na ściganie za popełnienie określonego przestępstwa, a następnie, nie uzyskawszy

takiego zezwolenia, prowadzone *de facto* przeciwko niemu postępowanie karne umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., przysługuje co najmniej uprawnienie należne podejrzanemu z mocy art. 306 § 1 k.p.k. i tym samym, także uprawnienie do wniesienia skargi przewidzianej w art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

3. W rozumieniu art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki skarga na przewlekłość postępowania przygotowawczego jest wniesiona w terminie, czyli „w toku postępowania”, jeżeli złożona zostanie do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania albo skierowania do sądu aktu oskarżenia bądź wniosków określonych w art. 324 § 2 i 336 § 1 k.p.k., w tym również po uzupełnieniu śledztwa lub dochodzenia dokonanego po zwrocie sprawy prokuratorowi w tych sytuacjach, w których staje się on ponownie jej gospodarzem.